Cōs probaō, nil evincit, ubicumque ēē ponatur inteleō dabitur denoaō intelligentis, n̄ subtū sit capax illius n̄, aūm si incapax sit propter ejus raōes, et n̄ propter defectū fīs inteleō posita in lapide illius, n̄ denomaret inteligentē, q̄a nimirū subtū talis denoaōis debet ēē intentionaliter vitaliter. Ad 3ū dīā maō, ną mirū, q̄ subsistēa nāa sua est capax, detrandi maę, l. ad ēē supposītū, l. ad ēē personā, qd aūm requirat in subto capacitatē ad ēē psonā, n̄ est detraē ā nāa. Sed reclamabis: pō detratur per subsistēs, qdlibet cōpotū substāale ut quid substāale in aliqua specie cōpleta: qō qdlibet cōpotū, cui māa l. fa. dātur, quo lū coens in aliqua specie cōpletā entis, abste cōspē talis, idest, in ēē subsistentis, ideo n̄ in aliqua specie entis 2ū quid talis, idest, in ēē subsistentis dīo cōs, et n̄ 2ū fā detrat maę in ēē maę; subsistēa vero advenit cōpotō, cōstituto iā in specie detrata entis nāalis, hoc est, in ēē maę: unde ad summū infertur, qd cōpotū rē, subsistēs est subtum n̄, 1ū, sd 2ū.

Ex dictis infertur, qd n̄ stat esā mepha maę l., in eo qd sit subtū receptivū unionis, et raō est 3ā P. Alphonsij, Sernado et alios, q̄a si unio inter maę et aię raāle crearetur, ut potest cū plurium sententiis tunc māa cōponeret hoę ut subtū inferaōis: eēt que māa l. mephe cōstituta; sd tunc unio, n̄ reciperetur in māa: pō stat esā subtū, et maę l., absque receptione unionis. Neque stat 3ā P. Hurtado, et Arleton, disp. 3ā sec. 2ā in eo qd sit subtū denoaōis, q̄a etiā fā accipit à māa denoaōes cōpletę et substantatę, et tunc non est māa fa. Neque 3ā P. Oviedo lib. 1. philosoph., cōntrovā 2ā punct. 3ō, in eo qd māa sit pfectibilis per fā, n̄, aūm ē cōtrā, q̄a etiā fā est pfectibilis à māa in ordine ad cōpotū, sicut et ipsa māa: tum q̄a si māa pfeō pravaum eēt de raōe fā, Angelus qui perfectiora prata habet quam sua intellectio eēt fā huius cōrreti. Angelus intelligens: unde etiā cōstat 3ā Latis Lince, lib. 3ō tom. 2ō, n̄ stare in eo, qd minus pfecte et principaliter cōncurrant ad cōstitutioem cōpoti. Neque stat 3ā Latis Arriaga disp. 2. sec. 3ā in eo qd sit prior nāa, fā supervenient, nam si

fā, n̄ educatur ex pōā maę, neque ab illa dependeat, in aliquo genere caē, sd simul nāa utraque producitur, eo solū qd phice uniuntur. Cōstituent per se, dabitur que efectus fāius cōpoti, sd tunc n̄ daretur prioritas, neque posterioritas maę et tam daretur subtū et fā: neque demus, stat in eo qd sit subtū receptivū fāius: māa enim, vere talis, respectu aię raālis, quā illam recipiat. Aliæ sententiæ ex dictis facile rellicrentur.

Sectio IIIa. de proprietatibus Materiæ primæ

Ex hucusque dictis, de esā tū phica, tum mepha maę l. facilē repotō deprocentur ejus proprietates, quæ certe sūt ea prata, quæ ad sphicæ rei ejus pertinent. Notandum tam est, hic, inter maę l. proprietates, quatuor designari præcipuas. 1a est: maę ēē ingrabilis: 2a ēē incorruptibilis: 3a ēē æternā: 4ū, habere qtitatē et subsistēā. Qd igitur sit ingrabilis, cōstat, q̄a grari est pduci dependenter à preruposito subto: aūm māa l. ut pote lū subtū, pduci non posit dependenter ab alio, inde grari, n̄ potest, qd est ēē ingrabilis. Hinc etiā apparet ēē incorruptibilis, nā corruptio ut dista ab annihilaōe, est desitio rei in subto, ita ut pereunte remaneat subtū, dependenter à quo fuerat pducta: cū ergo, māa l. ut pote ingrabilis, nullū habeat subtū in quo desinet ēē, corrumpi, n̄ potest, qd est ēē incorruptibilis. Suadetur insuper, qd est æterna, q̄a semel posita in rebus, neque à Deo ut authore nāaliter operante, neque ab agentibus nāalibus destrui potest. Cōstat 1ū, nā Deus, ut Author nāalis, tenetur annuere exigēs maę, illā conservando quoties, n̄ datur agens contrarium fortius, petens maę destrucōē; sd tale agens n̄ datur, ut patet: ergo. Cōstat etiā 2ū, q̄a agentia nāalia neque possunt destruere maę, suspendendo cōcursus, ut n̄ recebetur: nullus eē prestaret in illā: neque mediis disposōibus cōtrariis, aut introducēl fās incompatibiles, cū māa cōiungibilis sit cū qualibet disposōe

ɔpatibilis que cũ qualibet frã. Ex his observa 1º mãm non esse productam per actionem creativam, cũ non fiat ex presupposito subiecto. 2º ɔtra ɔ subiectum, esse proprietates non mensuras, ɔ physicas mãe 1ª, cũ ab illa utraque [illegible] distinguatur. 3º ɔtra esse proprietates solius mãe corporeæ. 4º mãm [illegible] cere suam ɔtitem, et reliquas passiones, quin desinet esse purum [illegible] ut postea ɔstabit.

Dices tamen ɔtra 1º: eo quod unio generetur in ɔposito humano, ditur hoc, ante probabile; sed unio partium mãe pratur, cũ producatur, dependenter a punctis, quæ sit 1ª subiectum: ergo mãa 1ª dicetur ɔrruptibilis. 2º: eo quod totum habeat partem aliquam mãlem, sic mãa ditur mãale: ergo si habeat ptem aliquam incorruptibilis, nempe mãa dicetur incorruptibile; sed hoc est falsum: ergo mãa non est incorruptibilis.

3º: si Angelus ut fieri potest, destrueret uniones ɔtinuabas mãe destrueret mãm: ergo hæc destrui potest. Ad 1ᵐ et 2ᵐ, dico utrumque ante, non utramque conam. Ad 1ᵐ est disparitas, quod unio est essentialis ɔposito humano, non autem mãe quæ in suo puncto salvari potest: item ad 2ᵐ, quod incorruptibile est pratis [illegible] nam [illegible] omnem corruptionem, non 1º ita pratis mãale quod est positivum. Ad 3ᵐ, pro nunc, non ans. Stando esse Zenonis sententiam, ɔservaretur mãa, in quolibet puncto, licet indivisibile.

Sectio IVª

Utrum Mãa Recipiat frãs, per se immẽate, an vero media potentia superaddita?

Est inquirere an capacitas mãe, seu põa ad recipiendas frãs sit ipsamet, mãe 1ª entitas, in qua recipiantur, an vero aliquid a mãa 1ª distinctum et quo mediante recipiantur? Et quias quæ precedit, de aliquo, quod mediet ut quod, non, ut quo: probabile esse est, mãm recipere frãs, media unione substantiali, dicta que, [illegible], tam a mãa quam a frã, quod in dubium non revocamus pro hac dirimendo quæ precedit item de frãs substantialibus, non, de accidentibus: ɔstat esse, aliquas frãs accidentales, ɔtitem 1º ɔ. recipi immẽate in mãa.

Dico pº: mãa 1ª, recipit per se immẽate frãs substantiales: unde põa receptiva illarum, non, est aliquid distinctum a mãa, et se tenens ut quod, ex parte ipsius; sed est ipsamet entitas mãe 1ª. Ita communis sententia, cũ Acº Mrº, Eximio nrº, et aliis, quos citatos dabit P. Arriaga disp. 2. sec. 3ª subsec. 3ª. Probatur manifeste, ex Aco Pzª 1º, phicorum sec. 3. sic aiente: põa mãe non est aliquid mãe additum, præter substãm et eius essentiam. Pbr 2º

ratione: illa põa superaddita, vel esset accidens, vel substãa; si neutrum esse potest: ergo. Mar ex se patet, pbo mins quo ad 1ᵐ ptem: si esset accidens ɔpositum equinum 1º ɔ. esset accidentale: cum enim Dña tenet, totum illud cuius aliqua pars essentialis est accidens, esse accidentale; sed põa receptiva, frãe equinæ, esset pars essentialis illius ɔpositi et esset accidens: ergo. Pbo

eandem mins quo ad 2ᵐ ptem: si esset substãa, vel esset subiectum, vel frã? Si subiectum: ergo mãa 1ª, cũ mãa 2ª sit subiectum receptivum frãe: item, vel recipiet immẽate frãs, vel non? si 1ᵐ: ergo mãa 1ª, recipit immẽate frãs. Si 2ᵐ: ergo esset alia põa superaddita, et hæc alia, et sic in infinitum. Si est frã, vel recipitur immẽate in mãa, vel non? Si recipitur habeo intentum, et quemadmodum hæc põa super addita recipitur in mãa immẽate, ita etiam quæcumque alia frã: si non recipitur immẽate dabitur instantia de infinito pōaz.

Sed respondebis, põa superaddita, recipi immẽate, et ratione sui in mãa, quæ est ratio frãlis recipiendi frãs: [illegible] immẽate, ideo ratio autem, frãlis, non esset alia ratio frãlis, ut ɔstat in unione, quæ est ratio frãlis uniendi mãm cum frã, et simul se ipsa cum illis: item in actione phica, quæ est ratio frãlis producendi [illegible] immẽate: ideo unio 1ª ɔ. non esset unione superaddita, et se ipsa, immẽate [illegible] mãe, quod est ratio frãlis, uniendi mãm, immẽate cum frã; sed illa põa superaddita non est ratio frãlis recipiendi frãs immẽate in mãa: per hos enim, frãs non recipiuntur immẽate in illa: ergo talis põa [illegible].

Contraria Solbuntur Argumenta.

Arguẽs 1°: caa efficiens pducit effectus mea poa accidenli, v.g. ignis mẽo calore: go maa recipit fras mea poa accidenli. Argutum urget Thomistas, qui causis activis concedunt poas superadditas d n, aium nos, qui fix, repe tamus arg ut suo loco constabit, eo tam admisso ng cog: disparitas est, qd caa efficiens, n, constituit simul cu effectu unum per se: sicque absque inconvenienti poset mediare poa superaddita: at vero maa, simul cu fra, constituit unu compositu, qd propterea constitueretur poa accidenli, eset que accidenle.

Arguẽs 2°: q. maa est cu fra, n est impoa ad illa, et ante receptione fre est impoa ad eam: go poa recep-tiva, advenit contingenter mae. Cfa 1°: q. maa est sub una fra, n habet poa ad aliud: go talis poa, separatur a maa: 2°: poa reducitur ad praedicamentu qualitatis; sd maa, n est qualitas: go. 3°: quaelibet poa fundatur in esa: go poa mae, n identificatur cu illa. Cfa: si poa, n, distinguatur a maa q. haec est cu fra, erit in actu et impoa, sd hoc implicat: go.

Ad argutu cnsq. anti 1°, ng cog, quia n, infertur: imo si inferretur, probaret omnino, poa pducendi cuiuscumque cae, distingui a caa: haec enim ante pductione effectus, est impoa pducendi, et q. illud pducit eas, n, est in poa. 2°, distinguo coers: go poa 2e, qd dicit in recto contingenter advenit mae ng; 2e qd dicit in obliquo cdo.

Mae ee in poa ad fras, duo dicit, nempe virtute receptivam, quae ria, est ipsa maa, et carentiam fras, quae ab ipsa ra, distinguitur; cu go mae conmitetur carentiam si fras, non habeat; illa vero, n, conmitetur si habeat fras, inde mae solu advenit contingenter carentia, n aium poa receptiva.

Ad 1m confirmaoes ng arg, ng qd maa dum est sub una fra, aliam n posit recipere, n, provenit de impoa mae, sd, l, ab incompatibilitate frarum inter se, l, ab effectu dispoonum, vel ab agentibus extrinsecis, quae si aliam fras pducerent in maa, aliquid superfluum qd abhorret, naaliter operarentur, cu maa per unicam formam sufficienter compleatur.

Hinc si velis, poteris distinguere arg: n, habet poa ex pte ipsius mae ng; ex defectu fras, aut aliunde cdo, et ng cog. Ad 2m confirmaoes distinguo maiorem: poa distincta a substaa cdo; indistincta ng, et cnsa mine, ng cog. Ad 3m distinguo arg: fundatur rae nra cdo; physice et ra, ng. Ad 4m distinguo maiorem: et ut poa excludente ois actus ng; n, ita excludente cdo; sub qua intelligentia falsa est mir, ut postea dicemus.

Arguẽs 3°: maa est indifferens ad hanc, l, illam fras: go eget aliquo extrinseco determinativo ad hanc prae alia; sd hoc determinativum ee n potest; nisi poa superaddita: go. Cfa: maa recipit fras accidentales, media qtitate, quae est accidens: go etiam fras substaales media poa accidenli. Argutum facile retorquetur in caa physice efficiente, quae indifferens est ad hoc, l, illum individuum pducendum: egebit, go, determinativo, quae sit virtus pducva superaddita: item, maa est indifferens ad infinitas fras, saltem successive recipiendas: go eget infinitis poibus superadditis, quae illam determinent.

Deinde cnsq entimemate, ng minorem subsumptam: maa enim, determinatur ad unam fras potius quam ad aliam tum ab agente applicato, tum etiam a dispositionibus, quae hanc fras postulant potius quam aliam: falsitas confirmaois evincitur hac retorsione: eo quod qtitas, sit pmum subiectum, in linea accidenli, recipit immediate fras accidentales; sd maa 1a est pmum subiectum in linea substaali: go recipit immediate fras substaales.

Cnsq ita anti, ng cog. Discrimen est, tum qd accidentia uniuntur immediate qtitati, fra vero, ut pote quae constituit cu maa unum compositum, n, unitur immediate accidenti, sd mae: subiectum aium receptionis debet ee idem, ac subiectum unionis: tum etiam, qd inter accidens et qtitatem datur proportio, cu ambo sint in linea accidenli; secus inter accidens et fras substaalem.

Sectio V.a an Materia 1.a ita sit pura potentia ut omnem actum excludat?

Adeo firmiter tenent cu Arle, et D. Thoma, adeo que veliter accipiunt fragmi Thomistae, sanctissimum illud apud ipsos axioma: maa 1a